

do konce ústního jednání přednésti nové skutečnosti a nabídnouti nové důkazy jen k odůvodnění námitek vznesených ve lhůtě § 557 c. ř. s. Namítá-li odvolatelka, že se zaplacení stalo teprve za sporu a proto v písemných námitkách nemohlo býti uplatňováno, jest proti tomu uvést, že si měla žalovaná k uplatnění námitky vymoci navrácení v předešlý stav. Neučinila-li tak, mohla by tvrzené zaplacení uplatňovati žalobou opoziční ve smyslu § 35 ex. ř. Vývody odvolatelky, že nemohla by tak učiniti, jelikož § 35 ex. ř. připouští jen námitky, jež vzniknou teprve po vzniku exekučního titulu, nejsou správné. Odvolatelka přehlíží, že exekučním titulem jest směnečný platební příkaz. Rozsudek v řízení o námitkách vyslovuje jen, zda a pokud se příkaz ten ponechává v platnosti. Rovněž námitce nemožnosti plnění pro předpisy devisové první soud právem nevyhověl. V ohledu tom stačí poukázati na případné odůvodnění prvního soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Námitku, že žalobní směnky byly zaplacený z výtěžku zboží daného do zástavy, vznesla žalovaná teprve při ústním jednání dne 5. ledna 1933 a nikoli v písemných námitkách, tedy opožděně a proto k ní právem nižší soudy nepřihlížely (§§ 552, 557 a 559 c. ř. s.). Jest lhostejno, že žalovaná nemohla placení uplatniti včas, poněvadž se prý stalo až za sporu, neboť zákon v té příčině nerozeznává. Správně uvádí odvolací soud, že se žalovaná mohla proti případné exekuci brániti opoziční žalobou, neboť žalovaná »v předcházejícím soudním řízení«, t. j. v řízení směnečném námitky placení již účinně použití nemohla (§ 35, druhá věta prvního odstavce ex. ř.).

Pokud dovolání po právní stránce jen povšechně poukazuje k vývodům odvolání, stačí je odkázati ke správným důvodům napadeného rozsudku, které dovoláním nebyly vyvráceny. K výtce nemožnosti plnění vzhledem k devisovým předpisům jest ještě podotknouti, že ve sporu nevyšlo najevo, že mělo býti plněno efektivně v říšských markách, takže žalovaná mohla po případě platiti i v korunách československých do rukou oprávněného zástupce žalobkyně (čl. 336 obch. zák., § 33 sm. zák.), pokud se týče může nyní platiti podle opatření Národní banky Československé čís. 57 sb. z. a n. z roku 1933. Ostatně žalovaná, zastávajíc v podstatě právní názor, že ze žalobních směnek není vůbec zavázána, ani netvrdila, že by někdy projevila ochotu k plnění a o jeho provedení se starala.

Čís. 12682.

Nežádal-li žalobce v hypotekární žalobě přisouzení útrat pod vyhrůžkou všeobecné exekuce, nýbrž pod vyhrůžkou exekuce na zatíženou nemovitost a v tomto smyslu zní i exekuční titul, nemůže se žalobce k vydobytí útrat domáhati všeobecné exekuce, nýbrž jen exekuce na zatíženou nemovitost.

(Rozh. ze dne 9. června 1933, R I 343/33.)

Rozsudkem krajského soudu byla Josefina G-ová uznána povinnou zaplatiti žalujícímu společenstvu útraty sporu 15.311 Kč 70 h pod exekucí na zavazenou nemovitost čís. vl. 376. Rozsudek krajského soudu byl odvolacím soudem potvrzen, načež žalující společenstvo navrhlo povolení exekuce k zajištění přisouzené útratové pohledávky zabavením svršků a pohledávek dlužnice. Soud první stolice zajišťovací exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Dlužnice byla uznána povinnou, zaplatiti vymáhající straně jistinu s 9% úroky a procesní útraty 15.311.70 Kč pod exekucí na nemovitost č. vl. 376 poz. knihy pro kat. území D. zastavenou na základě úvěrní listiny ze dne 28. ledna 1928. Může tudíž vymáhající strana vésti pro útratovou pohledávku exekuci jen na hypotekárně zavazenou nemovitost, nikoliv na ostatní jmění dlužníka, ježto pro takovouto exekuci chybí exekuční titul. Že pak exekuce na pohledávky povinné strany za nájemníky na placení nájemného na základě nájemních smluv není exekucí na nemovitost, jest jasné. Vymáhající strana nemůže také nic pro sebe vyvozovati z právního názoru vysloveného v rozh. bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 24. března 1908 uveřej. ve sbírce Nowak, Neue Folge čís. 1169, ježto tam zněla žaloba na odsouzení žalovaného k zaplacení útrat pod exekucí všeobecně bez omezení exekuce na hypotekární statek a tomuto žalobnímu žádání bylo také zmíněným rozhodnutím nejvyššího soudu vyhověno. V souzeném případě zní však žaloba na odsouzení žalovaného k zaplacení jistiny s úroky a útrat sporu, vše to do 14 dnů pod exekucí na nemovitosti hypotekárně zavazené. Nemohla tudíž podle této žalobní žádosti žalovaná býti odsouzena k zaplacení útrat sporu pod exekucí bez omezení na hypotekární statky vzhledem k ustanovení § 405 c. ř. s. Ježto tudíž pro navržený způsob exekuce chybí exekuční titul (§ 1 ex. ř.), neměl ji první soud povoliti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelka nemá pravdu. V žalobě navrhla, by žalovaná jako hypotekární dlužnice byla uznána povinnou zaplatiti jí dlužnou jistinu s přísl., jakož i útraty sporu, to vše do 14 dnů pod exekucí na zavazené nemovitosti. Rozsudkem prvního soudu bylo vyhověno žalobní prosbě potud, že byla žalovaná uznána povinnou žalobkyni zaplatiti pohledávku s 9% úroky od 1. ledna 1930 a procesní útraty 15.311 Kč 30 h pod exekucí na nemovitost vl. č. 376 poz. knihy pro T. Žalobkyně tedy sama nežádala přisouzení útrat pod vyhrůžkou všeobecné exekuce, nýbrž pod vyhrůžkou exekuce omezené na nemovitost. V tom smyslu zní též exekuční titul, jenž jediný je základem exekuce (§ 1 ex. ř.). I kdyby se přisvědčilo právnímu názoru stěžovatelky, že mohla žádati v žalobě přisouzení útrat pod vyhrůžkou exekuce neomezující se na zavazenou nemovitost, není tím pro stěžovatelku nic získáno, ana sama navrhla omezení útratového nároku co do vykonatelnosti na nemovitost a an exekuční titul ji též v tom směru omezil. Exekuční soudce musí se přesně řídit exekučním titulem (§ 7

ex. ř.) i co do osoby oprávněného a povinného, i co do předmětu, způsobu, času a rozsahu dlužného plnění. Byl-li rozsah plnění omezen exekučním titulem na zavazenou nemovitost, jest exekuce mimo ni neodůvodněnou a proto právem ji rekursní soud zamítl.

Čís. 12683.

Ustanovení § 6 adv. řádu žádá jen, aby bylo hlasujícího rady sborového soudu v této vlastnosti po pět let použito, aniž by způsob použití obmezovalo výhradně na činnost přímo u sborového soudu, nebo dokonce jen v senátech sborového soudu; byla-li mu tudíž přidělena soudcovská činnost u okresního soudu v sídle sborového soudu, působil tím ve vlastnosti hlasujícího rady jako člen sborového soudu a jest mu započítá i tuto dobu do pětileté doby stanovené v § 6 adv. řádu.

(Rozh. ze dne 9. června 1933, R I 477/33.)

V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y nevyhověl žádosti soudního rady ve výslužbě o zápis do seznamu advokátů. D ů v o d y: Z osvědčení presidia vrchního soudu v Praze vysvítá, že v době od 16. srpna 1926 do 7. dubna 1927 konal jste v hodnosti soudního rady službu u krajského soudu trestního v Praze jako vyšetřující soudce, při čemž od případu k případu přibíráán jste byl také ke sborovému soudu jako hlasující rada; v době od 9. dubna 1927 do 31. května 1932 ustanoven jste byl sice ke krajskému soudu civilnímu v Praze, byl jste však přidělen po celou tu dobu okresnímu soudu civilnímu pro vnitřní Prahu, při čemž nikdy u řečeného sborového soudu službu jste nekonal, aniž jste byl jako hlasující rada od okresního soudu ke sborovému soudu přibíráán. Není tedy splněna podmínka § 6 adv. ř., stanovící dobu pěti let působnosti jako hlasující rada u soudu sborového. V a l n á h r o m a d a a d v o k á t n í k o m o r y nevyhověla odvolání žadatele z důvodů napačeného usnesení, k nimž připojila tuto ú v a h u: Jest sice pravda, že každý soudní rada jest již ex lege hlasujícím radou, jemuž se právo hlasovací neuděluje zvláštním úkonem, nýbrž přísluší mu již následkem jeho jmenování radou u sborového soudu. To platilo za dřívějších zákonných norem o organizaci soudní, tedy zejména nejvyššího rozhodnutí ze dne 14. září 1852 vyhlášeného min. nařízením ze dne 19. ledna 1853 čís. 10 ř. zák. příl. D., jež bylo v platnosti v době, kdy advokátní řád ze dne 6. července 1868 čís. 96 ř. zák. byl vyhlášen, stejně jako za platnosti nynějšího zákona o organizaci soudní ze dne 27. listopadu 1896 čís. 217 ř. zák. Právo hlasovací se udělovalo jen radním tajemníkům a soudním adjunktům (dle nynějšího pojmenování okresním soudcům) u sborového soudu ustanoveným. Avšak nabytí práva vota není totožné s výkonem tohoto práva, jež podle § 6 adv. ř. jest jednou z podmínek nároku k advokacii. Vždyť § 6 adv. ř. nespokojuje se s požadavkem služby soudního rady kdekoliv a jakoukoliv službu konajícího, nýbrž výslovně stanoví požadavek skutečného výkonu služby jako hlasující rada, a to u soudu sborového. Soudní rada jmenovaný k soudu